

til Erstatning. Det er en selvfølgelig Sag, men jeg tror, at det er nødvendigt, at Loven bestemt siger, i hvilke Tilfælde det er, at han selv er skyldig. Jeg ser nok, at der staar i Motiverne, at det f. Ex. er, naar han fører et Dyr ind i en Besætning, der allerede er angreben, og det saa ogsaa bliver angrebet, eller naar Eieren indtager et Dyr fra en angreben Besætning, og det medfører Smitte. Men Motiverne komme jo ikke med i Loven, og det var derfor ikke af Veien, om Udvalget tog Spørgsmaalet under Overveelse og satte ind i Loven i Paragrafform, i hvilke Tilfælde Eieren ikke skulde have Erstatning. Et Punkt, jeg er meget glad ved, er § 10 c. Der behandles jo det Spørgsmaal, at større eller mindre Kredse finde sig foranledigede til at oprette Foreninger til at modarbejde eller bekæmpe en vis Sygdom, og jeg ser nok, at den ærede Minister har foreslaaet den Lømpelse for disse eventuelle Foreninger, at Staten skal betale Dyrslægetilfud. Jeg for mit Bedkommende vilde sætte stor Pris paa, om der maatte blive mange af den Slags Foreninger rundt om i Landet, men jeg tror, at vi kunne fremme saadanne Foreningers Dannelse, hvis man fra Statens Side vilde gaa lidt videre og give dem yderligere Støtte, og jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, om man ikke kunde finde en Form at hjælpe dem under, foruden hvad der er foreslaaet i § 10.

Tutein: Det gaar jo til Dels i Samfundets Husboldning, som det gaar i Naturen. Det viser sig jo i Naturen, at naar der opstaar Sygdomme eller en stor Overbefolkning af enkelte skadelige Dyr, saa finder Naturen selv paa Hjælpe midler derimod. Paa samme Maade gaar det os i det foreliggende Tilfælde. Medens det er aldeles utvivlsomt, at de nyere Samfærdselsmidler, det lettere Samkvem mellem Landene, den store Ind- og Udførsel, der finder Sted baade af Dyr og deres Produkter, medfører en Fare for Smitte, saa er det dog sikkert, dels, at de Hjælpe midler, som Videnskaben anviser os, dels, at den Lovgivning, som vi selv vilkaarlig kunne give os, har friet os fra Under, som i det Mindste vor Historie viser os have være meget betydelige. Enhver, der kender vor tidligere Historie, veed jo, at smittomme Sygdomme blandt Kreaturerne have voldt vor Landbolstand og hele vor Land ganske overordentlige Tab. Vi veed jo ogsaa, at vi i de senere Aar ved fornuftige Foranstaltninger og ved Videnskabens Udvikling, idet den har viist os Midler til at bekæmpe og modarbejde Sygdommenes Virkninger, have kunnet undgaa saa over-

ordentlige Odelæggelser, som Sygdomme, f. Ex. Kvægpesten, have anrettet her i Landet i tidligere Aarhundreder. Det er jo ikke længere siden end i Fjor, at det syntes, at vi stode i Fare for en lignende Odelæggelse; men det har jo dog viist sig, at vi vare i Stand til ved hensigtsmæssige og kraftige Forholdsregler at afværge et saadant Onde. Det er derfor heldigt og rigtigt, at vi nu gaa til yderligere at udvikle og til Dels yderligere at skjærpe den Lovgivning, som skal værne vore i Værdi stadig stigende Kreaturbesætninger imod de Tab og de Odelæggelser, som smittomme Sygdomme kunne forvolde dem. Jeg tror derfor og er overbevist om, at det er den almindelige Stemning her i Thinget, at vi ville fremme dette Lovforslag og søge at faae det bedst Mulige ud af det, og jeg tvivler heller ikke paa, at der ud af det foreliggende Lovforslag vil kunne komme et yderligere Bærn for vort Landbrug, idet det yderligere vil skjærme os imod de Odelæggelser, som smittomme Sygdomme kunne anrette. Hvad Enkeltighederne i Lovforslaget angaar, er det kun Vidt, jeg har at sige, men der er enkelte Ting, som jeg dog gjerne vil berøre. Det er navnlig det, at hvad en enkelt Dyrslæge, den tilfældig der paa Egnen boende og praktiserende Dyrslæge, erklærer om en Sygdom, i mangfoldige Forhold er afgørende for Autoriteternes Optræden i denne Sag. Jeg tror, der er Anledning til grundigt at undersøge og overveie, hvorvidt man egentlig er rigtig tjent dermed, og om der ikke her er Noget, der kunde ændres. Naar der indtræffer ondartede smittomme Sygdomstilfælde, saa vide vi jo af Erfaring — det staar ogsaa her i Loven — at saa vil det bedste og kyndigste veterinære Tilsyn, som er at faae her i Landet, komme til Stede. Men det forholder sig jo ikke saaledes med de andre Arter af Sygdomme, og om end disse mildere Smittotter ikke indeholde en saadan almindelig Fare for vort Landbrug, saa medføre de dog saa overordentlige Ubehageligheder enten for den enkelte Eier af en Besætning eller for en større eller mindre Kreds, at der er al Grund til at værges sig mod, at disse Ulemper paaføres enten den enkelte Eier eller Kreds, naar man ikke er fuldstændig sikker paa, hvad det er for en Sygdom, man har for sig. Jeg vil tage enkelte Exempler, navnlig Miltbrand. Jeg formoder, at det er Miltbrand, der menes med den Sygdom, som her i § 10 kaldes brandigt Emphysem (Miltbrandsemphysem). Særlig paa den Egn, hvor jeg bor, forekommer der meget hyppigt Tilfælde af Miltbrand, det vil sige, der forekommer Tilfælde, som af nogle Dyrslæger erklæres for Miltbrand.